

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**Cuviosul Gherontie cel nebun pentru Hristos** / pr. Dorin Opreș, Monica Opreș (ed.). - Deva:

Editura Episcopiei Devei și Hunedoarei, 2019-2023

6 vol.

ISBN 978-606-8692-75-3

Vol. 6 / carte tipărită cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Nestor, Episcopul Devei și al Hunedoarei - 2023 - ISBN 978-630-6591-02-2

I. Opreș, Dorin (ed.)

II. Opreș, Monica (ed.)

271

929 Gherontie Aldea

Lectura textului:

Prof. dr. Natalia Topîrcean

DTP&Layout, coperta:

Arhid. Alin-Vasile Goga

Carte apărută cu sprijinul Fundației „Cuviosul Gherontie de la Tismana”

<https://cuviosulgherontiedelatisman.ro><http://cuviosulgherontie.com>Facebook: <https://www.facebook.com/groups/301769137487592>

© Toate drepturile asupra conținutului prezentei ediții sunt rezervate Fundației „Cuviosul Gherontie de la Tismana”.

PR. DORIN OPREȘ, MONICA OPREȘ (ed.)

**CUVIOSUL
GHERONTIE**
CEL NEBUN PENTRU HRISTOS

VOLUMUL 6

Carte tipărită cu binecuvântarea

Preasfințitului Părinte† **NESTOR,****Episcopul Devei și al Hunedoarei**

CUPRINS

**Cuviosul Gherontie, sfințenia ascunsă sub
chipul nebuniei pentru Hristos**

(† Nestor, Episcopul Devei și al Hunedoarei) 5

I. „Așa trebuie, să se vadă că e adevărat preot!”

I.1. Cuviosul Gherontie: teologie academică
sau mai mult decât atât?

(Pr.prof.univ.dr.habil. Vasile Vlad) 8

I.2. „Dragă, de ce m-a ales Domnul pe mine?!”

(Pr.prof.univ.dr.habil. Dorin Opreș) 11

I.3. „Așa trebuie să se întâmple, să fii cuvioșia ta așa!”

(Pr.lt.col. Constantin Bratu) 15

I.4. Cuvioase Gherontie, ajută-mă!

(Pr. Emanuel-Sebastian Suci) 19

I.5. Acești frați ai Mei, prea mici...

(Arhid. Alin V. Goga) 21

II. „Eu iubesc toate schiturile și mănăstirile!”

II.1. Cuviosul m-a scăpat de patima navigării pe internet

(un părinte) 24

II.2. Am câștigat un mijlocitor înaintea Sfintei Treimi!

(Monahia Evghenia Tașcă) 27

II.3. „M-ai prins!” (Monahia Maria) 30

II.4. „No, hai să medităm amândoi!” (Monahia Daniela) 32

II.5. Cuviosul Gherontie mi-a arătat că este sfânt!

(Monahia Gherasimia) 36

II.6. Cuviosul, omul plin de o dumnezeiască bucurie

(Monahia I.) 40

II.7. Simțea unde era nevoie să ajungă (Monahia Irina) 56

II.8. „Să dai mărturie și te voi vindeca!” (Monahia Maria) 58

II.9. Nebunia lui e... iubire! (<i>Monahia Maria</i>)	62
II.10. Sfântul care mă ajută să înțeleg că până la Rai trebuie să trec prin Cruce (<i>Monahia Marina</i>)	67
II.11. Izvor, de la Hristos curgător (<i>Monahia Tavita</i>)	70
II.12. Clipe lângă Cuviosul Gherontie (<i>Rasofora Gherontia</i>)	77
II.13. L-am cunoscut cu tot sufletul (<i>Sora Roberta</i>)	88
III. „Mânca-v-ar raiul! Raiul desfătării!”	
III.1. După trei ani, am aflat diagnosticul (<i>As.med. Georgiana Ancău</i>)	96
III.2. Cuviosul a adus o minune în viața noastră (<i>Psih. Cristina Anescu</i>)	97
III.3. Am avut parte de ajutorul Cuviosului Gherontie (<i>As.soc. Maria Antonie</i>)	98
III.4. „Domnul face minuni și după Înălțare!” (<i>Jr. Adelina Baci</i>)	102
III.5. Ajutorul îl putem primi și în lucruri mărunte (<i>Arh. Ioana Barșa</i>)	105
III.6. Dimineața știam tot (<i>Violeta Bozan</i>)	107
III.7. Am avut senzația că o să fim absorbiți în icoană (<i>Av. Daniela Brăzdău</i>)	108
III.8. Cuviosul nu își uită neamul! (<i>Adriana Bucur</i>)	111
III.9. Florile Cuviosului Gherontie (<i>Jr. Claudia-Mădălina Burci</i>)	114
III.10. „O să-ți mai mărească și salariul!” (<i>Ec. Lili Burtea</i>)	116
III.11. Cuvioase Gherontie, iartă-mă, ajută-mă, învață-mă! (<i>Sing. Angela Căldară</i>)	117
III.12. Dumnezeu prin mijlocirea Cuviosului m-a smuls din ghearele morții (<i>Alexandru Chiorean</i>)	122
III.13. Nimeni nu trebuie să fie trist de Crăciun! (<i>Mirela Ciobanu</i>)	125

III.14. Dragostea Cuviosului se arată în vindecări (<i>Prof. Adriana-Maria Copil</i>)	126
III.15. Cuviosul a ales calea cu Hristos (<i>Maria Cristache</i>)	128
III.16. Mulțumesc pentru toate, Cuvioase! (<i>IT Maria-Flavia Dan</i>)	129
III.17. Am câștigat un mare rugător (<i>Cercet.șt.dr. G. Dincă</i>) ...	134
III.18. Bucură-te, Cuvioase Gherontie, că m-ai scos din ghearele morții! (<i>Dr. Delia Dragoș</i>)	136
III.19. Minuni ale Cuviosului cu mine și cu copilul meu, la momentul știut de Domnul (<i>Ec. Alexandra Dreghici</i>)	140
III.20. „Peste câțiva ani!” (<i>As.soc. Maria Dreve</i>)	146
III.21. Acatistul Cuviosului – singura rugăciune pe care am putut-o citi (<i>Prof.drd. Ana Fântână</i>)	148
III.22. Ajutor în găsirea unui loc de muncă (<i>Asist.manag. Bianca-Mihaela Fusu</i>)	149
III.23. Minune prin rugăciune către Cuviosul (<i>Ec. Roxana Grecu</i>)	151
III.24. Îi cer ajutorul și mi-l dă imediat (<i>Ref. Simona Hohoi</i>) ...	152
III.25. Dulceața dulceturilor de la mormântul Cuviosului (<i>IT Eugen Ionescu</i>)	154
III.26. Binecuvântarea și dragostea Cuviosului pentru familia mea (<i>Mihai Kast</i>)	157
III.27. Minune la paraclisul teologilor timișoreni (<i>Admin. Irina Lazăr</i>)	162
III.28. Îndemnuri de la Cuviosul (<i>Prof. Ioana Macarie</i>)	164
III.29. Cuviosul Gherontie, mijlocitor pentru mine la Maica Domnului (<i>Any Marcu</i>)	165
III.30. A doua șansă la milostenie (<i>Prof. Maria Medrea</i>)	167
III.31. Mulțumiri celui care mi s-a prezentat în vis (<i>Ed. Marilena Miha</i>)	169

III.32. Am judecat un sfânt (<i>Dr. Andrada Moldovan</i>)	170
III.33. Minuni și iar minuni... (<i>Farm. Ileana Muntean</i>)	173
III.34. Fiica noastră a primit în dar <i>Mântuirea</i> (<i>Prof. Maria Munteanu</i>)	177
III.35. Minuni trăite alături de Cuviosul (<i>Adriana Naghi</i>)	179
III.36. Vindecări minunate prin mijlocirea Cuviosului (<i>Av. Alina Oancea</i>)	182
III.37. Aș fi acceptat „nebuniile” Cuviosului? (<i>Prezb. Camelia Oancea</i>)	184
III.38. Am făcut de trei ori semnul Crucii cu iconița Cuviosului (<i>Gabriel Oancea</i>)	186
III.39. Ajutor în probleme de sănătate (<i>Olga</i>)	187
III.40. „Dragă, am venit să ne rugăm împreună!” (<i>Prof.dr. Monica Oprîș</i>)	188
III.41. „Seminar... ne-seminar...” (<i>Mast. Eduard Pantea</i>)	191
III.42. Lumina necreată la masa Sfinților... (<i>Ing. Gheorghe-Aurel Păcurar</i>)	192
III.43. Mai dă-mă cu ulei! (<i>Corina Păduraru</i>)	196
III.44. Cuviosul ne-a condus pașii și ne-a dat gândul bun (<i>Mariana Păduraru</i>)	198
III.45. Cuviosul m-a ridicat din stările de depresie și anxietate (<i>Ing. Lucian Petraș</i>)	199
III.46. Cuviosul Gherontie m-a scăpat de dureri și de operație (<i>Lect.univ.dr. Ramona-Ștefana Petrovan</i>)	200
III.47. Un drum cu multe încercări (<i>Florentina Pintilie</i>)	201
III.48. Cineva, acolo Sus, ne iubește! (<i>Maria Pop</i>)	205
III.49. Rugăciunea către Cuviosul și trecerea ușoară la Domnul a tatălui meu (<i>Viorica Popa</i>)	207
III.50. Ne-a răspuns grabnic la rugăciuni (<i>Cercet.șt.dr. Mihaela-Viorica Rușitoru</i>)	209
III.51. Pentru mine, este cu adevărat un sfânt! (<i>Prof. Silvia-Geanina Sandu</i>)	210

III.52. Cuviosul ne-a ajutat să nu ajungem la tribunal (<i>Ec. Victor S.</i>)	213
III.53. Poza, poza, poza... (<i>Prof. Bianca Slevaș</i>)	214
III.54. Cuviosul a lucrat în mintea și în sufletul băiatului meu (<i>S.S.</i>)	216
III.55. Amintire de suflet de la parastasul de patru ani după Cuviosul (<i>Loredana Stan</i>)	218
III.56. Cuviosul nu încetează să mă minuneze (<i>Ed. Mădălina Stoicescu</i>)	220
III.57. Cuviosul, dragostea necondiționată care-ți umple sufletul și inima (<i>Angelica Timiș</i>)	224
III.58. „Ioai, dragă!” (<i>Bibl. Mara Todea</i>)	228
III.59. Cuviosu’ nostru grabnic ajutător (<i>Mihaela Toma</i>)	230
III.60. Ajută-mă, Cuvioase! (<i>Gabriela Tota</i>)	233
III.61. Cuviosul ne-a împăcat (<i>Mihaela Țurlia</i>)	235
III.62. Cuviosul ne-a fost și ne este alături (<i>Ing. Roland Ungureanu</i>)	237
III.63. Un soț bun, ocrotire la drum, spovedanie completă... (<i>Ec. Oana Uza</i>)	238
III.64. Fiul meu a scăpat de operație (<i>Dr. Doina Vălimăreanu</i>)	242
III.65. Acatistul Sfântului Cuvios Gherontie și „ai să vezi că o să fie bine!” (<i>Jr. Maria Vesa</i>)	243
III.66. „Tu și copiii tăi!” (<i>Paula Voinea</i>)	245
<i>Când îți pui tot sufletul, știi!</i> (<i>Editorii</i>)	249

I. „AȘA TREBUIE, SĂ SE VADĂ CĂ E ADEVĂRAT PREÓT!”

I.1. Cuviosul Gherontie: teologie academică sau mai mult decât atât?

Cuviosul Gherontie aparține unei categorii de sfinți socotită aparte, de excepție în spiritualitatea ortodoxă: *sfinții nebuni pentru Hristos*. Părintele Nicolae Steinhardt spunea că *îl smintește această categorie de sfinți și că îi vine greu să-i iubească* întrucât aceia, în vreme ce se realizează pe sine prin actele prefăcutei nebunii, se fac pentru ceilalți prilej de cădere în păcatul osândirii. Într-o oarecare măsură, avea dreptate! *Nebunii pentru Hristos* care au ales *voluntar* această cale smintesc pe alții pentru a se împlini duhovnicește pe sine. Doar că lucrurile nu stau întru totul așa în cazul Cuviosului Gherontie. El *nu a ales voluntar calea nebuniei pentru Hristos, ci i s-a dat*. Maica Domnului a fost cea care a ales pentru el. Și este știut că Maicii Domnului i se dă uneori cunoașterea desăvârșită, absolută, pe care doar Dumnezeu o poate avea. Și cel care, *dincolo* fiind, dobândește cunoașterea pe care o are Dumnezeu știe desăvârșit și în întregime calea pământească a vieții fiecăruia și ceea ce i se potrivește pentru atingerea vieții duhovnicești, autentice.

Despre Cuviosul am auzit întâia dată de la Preasfințitul Gurie. Am înțeles că îl iubea foarte mult și că înțelegea *luciditatea* ce se ascundea în spatele fiecărui gest *deplasat* al Părintelui Gherontie, gest care izvora dintr-o cunoaștere harică ce o avea despre celălalt și despre nevoile lui reale. Pentru ceva vreme a venit la Deva, la centrul eparhial. Cei care îi știau *nebulia* jubilau de bucurie: „A venit Cuviosul!”; iar cei care nu-l cunoșteam eram fie rezervați, fie indiferenți. Intrând în biroul Preasfinției Sale,

după un oarecare act administrativ, am constatat că episcopul era plecat, iar pe biroul dânsului era întins Cuviosul Gherontie. L-am privit cu stânjeneală, l-am auzit cum îngaimă câteva cuvinte, probabil explicative, dar am plecat fără să întreb ceva și fără ca mai apoi să fi spus cuiva cele întâmplate. Mi-am spus că era modul lui de a binecuvânta un loc, un spațiu anume. Mi-am reținut orice gând de judecată osânditoare, dar n-am putut să nu-mi amintesc cuvintele pe care le rostise Nicolae Steinhardt cu privire la categoria *nebunilor pentru Hristos*.

A trecut vremea, iar Cuviosul s-a mutat în veșnicie și, după puțină vreme, și Preasfințitul Gurie! Între timp, doamna preoteasă Anișoara, soția, a primit și a citit cărțile despre Cuviosul – pe atunci trei volume, apărute la Editura Episcopiei Devei și Hunedoarei – și, după lectura primului volum, s-a smintit: „Ce sfânt își face nevoile în casă și ascunde murdăria sub covor?”. După o oarecare vreme, părintele Dorin, împreună cu corala Catedralei din Alba Iulia, a poposit la biserica noastră la Deva și am slujit împreună. A vorbit despre Cuviosul, a explicat ce înseamnă *sfântul nebun pentru Hristos*, despre *luciditatea din spatele fiecărui gest al prefăcutei nebunii*, și a lăsat 10 bucăți din volumul 4, cu viața și minunile Părintelui Gherontie.

Doamna l-a citit și s-a atașat, cred, definitiv de el: „Cuviosul mă ajută și îl iubesc!”, spune adesea. M-a dus apoi la Tismana, la mormântul Cuviosului și, adeseori, acasă, își așază poza acestuia pe locurile dureroase ale trupului. Așa a scăpat de durerile de cap și de dureri ale pântecelui. De câte ori o încearcă o neputință trece peste ea folosind prezența și lucrarea Cuviosului. Citește zilnic fragmente din acatistele mai multor sfinți, printre care și al Cuviosului Gherontie. A luat în repetate rânduri volumele cu viața și minunile acestuia, pe care le-a dăruit multor persoane, care, la rândul lor, trăiesc taina minunată și vindecătoare din rugăciunea de mijlocire a Cuviosului.

Între alții, fiica, preoteasa Maria, aflată în Arhiepiscopia Timișoarei în satul natal al părintelui Marius, soțul ei, ne-a relatat o întâmplare minunată. Trebuia să plece împreună cu copiii și cu câțiva credincioși din Banat la Tismana, la mormântul Cuviosului. În noaptea dinainte, unul dintre copii a făcut febră mare, care nu a cedat medicației. Atunci s-a adresat imperativ Cuviosului: „Dacă vrei să ajungem la mormântul tău, fă-l bine pe copil!”; și febra a încetat în chip minunat, iar a doua zi și-au urmat pelerinajul dorit.

Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi! Cuviosul Gherontie: teologie academică sau mai mult decât atât? Nebunia pentru Hristos nu este oare o înțelepciune mai înaltă și mai profundă decât teologia discursivă? Ce sunt rândurile de față decât un umil gest al minții teologice pusă în slujba explicitării evidenței că *harul înalță nebunia Crucii deasupra cugetului omenesc oricât de culturalizat ar fi el?!* În acest sens, Sfântul Apostol Pavel ne spune: „Dacă i se pare cuiva că este înțelept în veacul acesta, să se facă nebun ca să devină înțelept!” (I Corinteni 3, 18).

Poate n-ar trebui să uităm că nebunia pentru Hristos este însăși condiția umilă a apostolilor: „noi suntem nebuni pentru Hristos, noi suntem slabi... noi suntem în necinste! Până în ceasul de acum flămânzim și însetăm, suntem goi și pribegim și ne ostenim lucrând cu mâinile noastre. Ocărâți fiind, binecuvântăm; prigonți fiind, răbdăm; defăimați fiind, mângâiem; ca gunoii lumii am ajuns, lepădătura tuturor până acum” (I Corinteni 4, 10-13). Și totuși, „v-am născut întru Iisus Hristos prin Evanghelie. Așadar, vă rog eu pe voi: călcați pe urmele mele! (I Corinteni 4, 15-16). O icoană deplină a Cuviosului Gherontie!

Pr. prof. univ. dr. habil. Vasile Vlad,
Facultatea de Teologie din Arad

I.2. „Dragă, de ce m-a ales Domnul pe mine?!”

„Și Domnul Hristos S-a îmbrăcat simplu!”

Între lucrurile minunate pe care le-am văzut la Cuviosul Gherontie a fost și modul în care și-a trăit viața în modestie și smerenie, virtuți esențiale în spiritualitatea ortodoxă. L-am văzut foarte bine edificat în privința acestora și practicându-le într-un mod cu totul special, propriu celor care au purtat crucea nebuniei pentru Hristos!

La Cuviosul, modestia era ușor de remarcat, îndeosebi legat de hainele pe care le purta. Se arăta mereu atent ca acestea să fie curate, dar nu era deloc importantă calitatea sau asortarea lor. Din câte am văzut și am auzit, niciodată nu și-a cumpărat vreo haină, purta ce primea! Era întotdeauna bucuros de cele primite ca milostenie, care se făceau motiv de noi nevoințe și rugăciuni pentru dăruitori. Purta hainele cel mult câteva zile sau până când cineva îi spunea că-i stă bine cu ele. Imediat le murdărea cu ceva sau începea să se plângă că-l deranjează, că-l strâng la gât sau că-i sunt prea mari și nu poate să se închine ori să-și facă programul de rugăciune din cauza lor, pretext numai bun pentru a le găsi un alt stăpân. După ce l-am întrebat, cu ani în urmă, de ce insistă așa de mult pe lucrurile acestea, răspunsul său a venit prompt: „Și Domnul Hristos S-a îmbrăcat simplu!”

Când eram împreună, în special când participa la o masă mai festivă, era mereu atent la o serie de detalii de organizare. Insista pentru o masă la care fiecare să aibă o farfurie și un pahar, tacâmurile să nu includă cuțitul decât dacă era strict necesar, iar masa să nu devină un idol. Erau detaliile față de care era mereu atent și nu ezita să facă anumite considerații sau să atenționeze, când considera necesar.

La fel proceda și când trebuia să-și aleagă locul unde urma să doarmă. La noi a ales mereu un fotoliu-pat neextensibil. Acolo a preferat să doarmă, uneori săptămâni sau luni în șir, deși nu-i

era foarte comod. Argumenta decizia, dacă insistam, că așa este „mai pustnicește”!

Noblețea și prestanța Cuviosului, ușor de remarcat și în numeroasele fotografii disponibile pe internet, venea din interior!

„Eu nu merit să o văd pe Maica Domnului”

Modelul absolut de smerenie, pentru „veșnicia veșnicilor”, cum spunea și Cuviosul, rămâne cel arătat de Domnul Iisus Hristos, „Care, Dumnezeu fiind în chip, n-a socotit o știrbire a fi El întocmai cu Dumnezeu, ci S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte de cruce. Pentru aceea, și Dumnezeu L-a preînălțat și I-a dăruit Lui nume, care este mai presus de orice nume [...]” (Filip. 2, 6-9).

Istoria bisericească a reținut la marii trăitori ai credinței atât etapele drumului personal de la chip, la asemănarea cu Hristos Domnul, cât și filiația duhovnicească, decisivă de cele mai multe ori pe calea spre Viață. Pe măsura înălțimii duhovnicești la care au ajuns, a fost și grija lor pentru a-și omagia mentorii și a le evidenția meritele în propriul urcuș spiritual. Pe aceste trepte este nevoie de o smerită smerenie, de deșertarea de sine, după modelul lui Hristos. Totodată, cu cât cel care se nevoiește urcă mai sus, cu atât simte nevoia de a se subsuma Părinților de dinainte, de a se alătura spre a deveni, după expresia vechilor greci, o verigă din „lanțul de aur” al celor care, cu dragoste și renunțare la sine, se dedică ucenicilor spre a-i ajuta să urce cât mai sus.

Un exemplu strălucit în acest sens este cel oferit de Sfântul Policarp al Smirnei, care a rămas în sinaxare nu doar pentru modelul de mărturisire a credinței în fața persecutorilor, chiar cu prețul vieții, ci și prin modul în care a arătat mereu că trăirea

sa în Hristos era născută din întâlnirea și viețuirea alături de Sfântul Ioan Apostolul și Evanghelistul, primul și cel mai mare teolog al Bisericii. Pe Cuviosul l-am auzit vorbind adesea despre Maica Domnului ca despre farul călăuzitor al vieții sale, pe care a văzut-o de mai multe ori și a vorbit cu ea. Când mi-a spus odată câte ceva despre unul dintre momentele în care i s-a arătat Maica Domnului, l-am întrebat dacă Preasfânta era cu Pruncul în brațe. Mi-a răspuns smerit: „Mi se pare că atunci nu!” și a adăugat: „Eu nu merit să o văd pe Maica Domnului!”.

Așa cum l-am cunoscut, Cuviosul Gherontie trăia într-o smerenie desăvârșită, arătată pe două planuri esențiale. Mai întâi, osândirea de sine, pe care o practica aproape în orice context. Cu cât reușea să ajute pe cineva cu rugăciunile sau nevoițele sale, și lucrul acesta era înțeles măcar în parte de cel în cauză, cu atât Cuviosul vorbea mai mult de păcate sau neputințe de-ale sale. Trăia în smerenie, în ascultare față de Dumnezeu, dar crucea nebuniei pentru Hristos era greu de purtat, iar lucrul acesta uneori se vedea. Odată, observând că l-am văzut împovărat, chiar ne-a întrebat cu adâncă smerenie: „Dragă, de ce m-a ales Domnul pe mine?!”.

Cuviosul știa foarte bine că adevăratul săvârșitor al minunilor sale este Dumnezeu, iar el este doar mâna prin care lucrează Tatăl Ceresc, cu care era în comuniune continuă și conștientă, mai ales prin rugăciune. Îl vedeam adesea cum, după ce i se cerea ajutorul, începea să se roage, punea diverse întrebări și amâna răspunsul până când acesta venea de Sus! Pentru a răspunde iubirii lui Dumnezeu și pentru a nu pierde harul, se smerea până la osândirea de sine, în rugăciune, dar și în relația cu cei din jur, momente când apela la „piese” din repertoriul nebunilor pentru Hristos.

Cuviosul Gherontie a impresionat încă din timpul vieții, dar, pe măsură ce este descoperită tot mai mult înălțimea și complexitatea trăirilor sale mistice, înțelegem că a fost un mare

pustnic în mijlocul lumii. Ni se descoperă astfel un al doilea plan al smereniei în care trăia Cuviosul, modul în care a reușit să trăiască o viață de pustnic prin casele celor care îl găzduiau o vreme sau peregrinând de la o mănăstire la alta. În general, marii mistici se retrag din lume pentru a trăi în liniște comuniunea cu Hristos Domnul, cu Maica Domnului, cu sfinții. Cuviosul a rămas în lume și a reușit un lucru extrem de greu și de prezentat în cuvinte: să urce treaptă cu treaptă înspre asemănarea cu El, până la a vedea „bunătățile bunătăților” din Rai, dar și să viețuiască smerit, ascunzându-și harismele. Renunța cu bucurie la sine pentru a se dedica în dragoste și răbdare celor dispuși să se lase modelați de dânsul, chiar dacă aceștia îi înțelegeau extrem de puțin lucrarea și trăirea duhovnicească.

Am trăit o bună bucată din viață alături de Cuviosul, susținut de el, și l-am simțit încă de la început că nu se limitează deloc la a da sfaturi generale sau la a se ruga împreună cu noi. Cu multă discreție și discernământ duhovnicesc încerca să ne ajute să ne depășim mereu propriile limite, să urcăm treaptă cu treaptă pe un drum pe care el, prin descoperirile pe care le avea de la Dumnezeu, îl vedea posibil și îl descoperea particularizat.

Ca profesor în spațiul disciplinelor pedagogice pot să afirm că a practicat prin excelență ceea ce se numește Pedagogie! Avea vederea duhovnicească și „vedea” foarte bine la fiecare nu doar treapta pe care se afla, ci și potențialul sau locul până unde poate să-l ajute să urce. Cu harul lui Dumnezeu, nu a ratat calea cu niciunul dintre cei care s-au lăsat conduși de el! Sfaturile sale s-au dovedit, mai devreme sau mai târziu, a fi în totalitate corecte. Erau pline de putere și prin aceasta posibil de asumat! Nu avea orgolii pentru ceea ce spunea sau învăța, amintea mereu că Dumnezeu i le-a descoperit! În schimb, l-am văzut trist când cuvintele sale nu erau primite.

Cuviosul Gherontie s-a smerit până la sfârșitul vieții și a primit să nu mai poarte decât foarte rar și doar anumite piese

din vestimentația monahală, uneori un „fes călugăresc” sau o „centură călugărească”, pentru că, fiind conștient de puterea sa taumaturgică pentru trup și suflet, pe care o pune în lucrare prin diferite gesturi, prin gâdilatul sau pișcături (dealtfel numeroase mărturii vorbesc deja de modul în care a vindecat boli grave, chiar cancer la sân), știa că ar fi smintit pe mulți și ar fi compromis haina monahală, lucru de care s-a ferit permanent.

În duhul Părinților Bisericii, Cuviosul ne-a reconfirmat faptul că smerenia poate fi înțeleasă și practică în măsura în care este susținută de experiența nemijlocită a harului Duhului Sfânt, de comuniunea conștientă și personală cu Hristos Domnul. În fața Lui, Cuviosul trăia în adâncă smerenie și se ruga stând ore în șir în genunchi, având în același timp sufletul plin de bucurie!

Dacă modelul de smerenie al Cuviosului este extrem de greu de urmat, suntem și noi în situația privilegiată de a mărturisi, la propriile măsuri, precum Sfântul Policarp al Smirnei, că nu l-am întâlnit personal pe Domnul Hristos, dar am primit cuvânt și am trăit o vreme alături de unul dintre cei care l-au văzut! Pe El și pe Maica Domnului, de la care a primit puterea să facă minuni!

Pr. prof. univ. dr. habil. Dorin Opreș,
Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia,
Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca

1.3. „Așa trebuie să se întâmple, să fii cuvioșia ta așa!”

„Să ai încredere, dragă! Nu ești bolnav!”

Venirea în Alba Iulia a adus schimbări importante în viața mea: căsătoria și hirotonia ca preot militar pentru elevii Colegiului Național Militar „Mihai Viteazul” din capitala de suflet a românilor. Din motive necunoscute, am observat la un moment

dat că începe să îmi cadă foarte mult păr, ceea ce m-a îngrijorat, în mintea mea apărând tot felul de gânduri referitoare la cauză.

A urmat un șir lung de investigații și de tratamente de tot felul. Aveam niște stări sufletești groaznice și o frică interioară greu de dus, îmi era rușine să ies din casă, fugeam de lume... La toate neliniștile s-a adăugat și faptul că trecuseră deja câțiva ani de la căsătorie și Dumnezeu nu ne binecuvânta familia cu un prunc.

Unul dintre tratamente, cu diprofos, presupunea deplasarea mea la anumite intervale de timp la Cluj-Napoca, în timpul săptămânii. Odată, iarnă fiind, într-o curbă din apropierea Mănăstirii Dumbrava, de pe plafonul unui TIR care venea din sens opus s-a desprins o placă de gheață, care a pătruns prin parbrizul mașinii mele și a ieșit prin geamul din spate. Eu m-am ales doar cu o sperietură groaznică, deoarece parcă o mână nevăzută m-a ferit de o nenorocire.

În această stare de tulburare l-am cunoscut pe Cuviosul, în duminica următoare acestei întâmplări. Am mers la Catedrala din Alba Iulia, unde slujeam și eu duminica seara, la Vecernia urmată de Paraclisul Maicii Domnului, și în perioadele în care elevii militari erau plecați în învoiri sau în vacanțe. Am ajuns mai repede, cu dorința de a-i ajuta pe preoții slujitori să citească pomelnicele. Părintele arhimandrit Samuel Cristea, eclesiarhul de atunci al catedralei, m-a atenționat că în biserică este și Cuviosul Gherontie, pe care l-a văzut sărutând icoanele, și mi-a spus să merg la dânsul, că este un om cu viață sfântă.

Am lăsat pomelnicele și am mers spre Cuviosul. L-am văzut cu câtă evlavie săruta icoanele de pe iconostas, iar când a ajuns la icoana Mântuitorului, am mers cumva să îl întâmpin. M-a prins ferm de mână și mi-a spus puțin agitat și vorbind repede: „Nu te duci să îmi aduci și mie racla să mă închin?”. Am intrat în Sfântul altar și i-am spus Părintelui Samuel ce dorește Cuviosul și mi-a răspuns că nu este nicio problemă, pot să iau micuța raclă în

care se aflau mici părțile din moaștele unor sfinți și o bucăciță din lemnul Sfintei Cruci. Îmi tremurau mâinile de emoție, pentru că nu mai avusesem o astfel de experiență.

După ce Cuviosul s-a închinat, fără să îi spun niciun cuvânt despre încercările și frământările mele, mi-a zis: „Să ai încredere, dragă! Nu ești bolnav, ai un ghimpe, așa trebuie să se întâmple, să fii cuvioșia ta așa! O să fii mai cunoscut fără păr, decât ai fi fost cu păr! Nici nu știi de ce necaz ai scăpat! Și să nu mai faci injecțiile alea și o să ai copii!”. Au fost niște mesaje fulgerătoare, cu o profunzime mare, din care am primit încredințarea că Dumnezeu i-a descoperit prin ce am trecut și că dorința noastră de a avea copii se va împlini. Când să mă întorc în Sfântul altar cu racla, Cuviosul mi-a simțit emoția și mai mare după cele auzite și mi-a spus: „Hai, hai, că vin cu cuvioșia ta!”.

Am păstrat în taină cuvintele Cuviosului, care mi-au liniștit sufletul și mi-au dat nădejde! Mi-a transmis în câteva propoziții să nu mă mai îndoiesc, să nu mă mai sperii, să nu mă mai gândesc că am o problemă medicală și să văd încercarea aceasta ca „un ghimpe” îngăduit de Dumnezeu spre smerire. M-a încurajat și mi-a dat o mare încredere să înțeleg că fiecare om are crucea lui, drumul lui în viață. I-am urmat sfatul și din acel moment am întrerupt orice tratament, iar după un an, în 2009, Dumnezeu ne-a dăruit primul copil! Apoi, destul de repede m-am obișnuit și cu înfățișarea mea și cu faptul că toată lumea mă știe de „părintele fără păr”!

„Dă-mi o binecuvântare!”

Deși i-am păstrat Cuviosului un mare respect în suflet, nu am căutat și alte prilejuri de întâlnire cu dânsul. Ne-am reîntâlnit însă tot într-un moment de tulburare. Ne-am pomenit la catedrală, tot într-o duminică, înainte de a începe slujba Vecerniei, cu un tânăr care a început să facă scandal și apoi să îl atace pe unul dintre preoții care a ieșit din altar să vadă ce se întâmplă. L-a lovit atât